

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΜΑΪΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 18

ΠΑΡΑ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, τὸν ἡγαπημένον τοῦ Κυρίου μαθητὴν, ὀφείλομεν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν ἔξοχον ἀπεικόνισιν τοῦ ὁραίου ἐκείνου ἐπεισοδίου τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὃ ἐν στιγμαῖς ὀλιγίσταις καὶ ὑπὸ συνθήκας ταπεινοτάτας τὸ ἀπ' αἰῶνων ἀπεκαλύπτετο μυστήριον περὶ τῆς πνευματικῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἠψίστη διελαλεῖτο ἀλήθεια περὶ τῆς μόνης εὐπροσδέκτου παρὰ τῷ Θεῷ λατρείας. «Κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας», πλήρης κονιορτοῦ, κάθιδρος καὶ διψαλός, «ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ» Ἐκεῖνος, ὅστις, «νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ», κρατεῖ τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ Αὐτοῦ· ἔρχεται δὲ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ πατριάρχης Ἰακώβ τὸ πάλαι εἶχεν ὀρυζεῖ τὸ περίπυστον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Σαμαρείας «φρέαρ», διότι ἐπιθυμεῖ νὰ συντύχη πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣτις καθ' ἑαυτῆς ἀγωνιζομένη ζωηρότατον ἠσθάνετο τῆς λυτρώσεως τὴν πόθον καὶ ἄσβεστον εἶχε τῆς ἀληθείας τὴν δίψαν, παρὰ τὰ δήγματα, δι' ὧν ὁ ἀρχέκακος δράκων ἐπανειλημένως εἶχε καὶ ἐπ' αὐτῆς δείξει τὴν μισανθρωπίαν του, τὴν γνωστὴν ἤδη ἀπὸ τῆς ἐπικαταράτου ἐκείνης στιγμῆς τῆς πρώτης πρὸς τὴν προμήτορα συντυχίας τοῦ ὄφρατος. Καὶ ζητεῖ «ὕδωρ πιεῖν» παρὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ὁ «ἰουδαῖος» κατὰ τὸ ἀνθρώπινον Ἰησοῦς, διότι θέλει νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους προλήψεις δικαίαν περιφρόνησίν Του καὶ νὰ λάβῃ ἀφορμὴν ν' ἀποκαλύψῃ τὴν πηγὴν τοῦ «ζῶντος ὕδατος», Ἐαυτόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν «Ἐρχόμενον» ἵνα ἀναζητήσῃ τὸ ἀπολωλὸς καὶ θεραπεύσῃ τὸ ἀσθενὲς καὶ ζωοποιήσῃ τὸ νεκρωθὲν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας προσφιλέστατον πλάσμα τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς.

Πόσον ὑπέροχος ἐν τῇ φυσικότητι καὶ πόσον

θεσπεσία ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀπλότητι αὐτῆς εἶναι ἡ διδακτικωτάτη αὐτῆς ἱστορία, τὴν ὁποίαν αὖριον μᾶς ὑπενθυμίζει διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ διὰ τῆς ὁραίας ὑμνογραφίας τῆς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Ποῖος δύναται νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἐνώπιον τῆς ἀπείρου συγκαταβάσεως τῆς θείας Προνοίας, τῆς ἐκδηλουμένης εἰς τὸ ἀπλούστατον περιστατικὸν μᾶς τυχαίας, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, συναντήσεως, ἡ ὁποία ἔχει τόσους καρποὺς διὰ τὴν ἔχουσαν τὸ εὐτύχημα τῆς συναντήσεως ταύτης γυναῖκα καὶ δι' αὐτῆς δι' ὀλόκληρον τὴν πόλιν, ἐν ἣ διελάλησεν αὐτὴ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐπεκτεινόμενα μέχρις ἡμῶν τῶν δυναμένων τὰ μάλιστα νὰ διδαχθῶμεν ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων ῥοπῆς; Ποῖος μελετῶν τὸν διάλογον τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα δὲν αισθάνεται τὸ πνεῦμά του ἐλευθερούμενον ἀπὸ τὰ δεσμὰ, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, καὶ ποῖος δὲν ἀντιλαμβάνεται, ἀκούων τὸν Κύριον ὁμιλοῦντα μετὰ τῆς οἰκειότητος καὶ παρησίας πρὸς μίαν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα, τὸν οὐράνιον πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐγκλείει ἡ θεία ἀγάπη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἐνέχει δι' αὐτὴν ἡ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ; Ποῖος δὲν βλέπει εἰς τοὺς ὀλίγους λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν διψῶσαν τὴν σωτηρίαν, τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἔχει ἡ ἀγαθὴ τοῦ ἀνθρώπου διάθεσις, πρὸς τὴν ὁποίαν αὐτόκλητος ἐπίκουρος ἔρχεται ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ; Θὰ ἤρκει νὰ μάθῃ ἡ Σαμαρείτις τίς ἦτο ὁ ὁμιλῶν μετ' αὐτῆς διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' Αὐτοῦ «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν» καὶ Ἐκεῖνος μετὰ πάσης προθυμίας θὰ παρέχεν εἰς αὐτὴν—ὅπως καὶ πράγματι παρέσχε—τὴν ἀφθονίαν τῶν θεῶν ναμάτων, ἅτινα θὰ κατέπανον διὰ παντὸς τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς! Οὔτε τὰ Ἱεροσόλυμα οὔτε τὸ Γαριζεῖν θὰ εἶχον πλέον τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικοῦν

τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐν «παντὶ τόπῳ» λατρεύεται— «μὴ προσδεόμενός τινος», κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν—καὶ πνευματικούς ἀπαιτεῖ ἤδη τοὺς ἀληθεῖς «προσκυνητάς», διότι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντες Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Αἱ διακρίσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ «ὃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν» οὐδεὶς πλέον ἔχει δικαίωμα νὰ θεωρῇ ἀκάθαρτα καὶ «κοινά», διότι ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων ἦλθεν ὁ Χριστὸς προσφέρων Ἐαυτὸν θυσίαν «ἵνα τοὺς ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, εἰς οὓς «ἔδωκεν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι».

Αἱ ἀλήθειαι αὗται αἱ ὑψηλαὶ καὶ βαθεῖαι, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ συλλάβῃ ἐπὶ τόσους αἰῶνας, εἰς μάτην ἀγωνισθεῖς καὶ ἀνὰ τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας του δεινῶς περιπλανηθεῖς, ἐγένοντο κτήμα ἤδη παντὸς ἀνθρώπου, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ταπεινῆς, τῆς περιφρονημένης γυναικὸς τῆς Σαμαρείας, διότι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «Ἐκεῖνος ἐξηγήσατο», καὶ «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου» ἐκλεξάμενος «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ τὰ ἐξουθενημένα καὶ τὰ μὴ ὄντα», κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, «ἵνα κατασχῆναι τὰ ἰσχυρὰ». Δὲν ὑπάρχουν κύριοι καὶ δούλοι, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, Ἕλληνες ἢ βάρβαροι, ὑπάρχουν μόνον ἄνθρωποι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι πάντες ἴσοι ἐνώπιον τῆς θείας Ἀγάπης! Δὲν ὑπάρχουν σοφοὶ καὶ ἀμαθεῖς, εὐγενεῖς ἢ ἀτιμοὶ, ἐπίσημοι ἢ ἄσημοι ἐνώπιον τῆς χριστιανικῆς Ἀληθείας εἶναι πάντες «κλητοὶ» καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ἐκάστοτε διαθέσεως ν' ἀναδειχθῶσιν «ἐκλεκτοὶ», ἄξιοι τῆς «βασιλείας τοῦ Ἀρνίου»!

Ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ εἶναι ἡ πρωτοπόρος τῶν ἀγνώστων ἐκείνων «ἐκλεκτῶν», χάριν τῶν ὁποίων «τὰ πάντα προσίεται», κατὰ τὸν ἱερὸν ὑμνογράφον, ὁ Χριστὸς, μὴ ἀπαξιῶν καὶ νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῶν ἀκόμη, ἐπίτηδες παρεμβαίνων εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς των, ἵνα ἀποκριθῇ εἰς τοὺς μυζήτους πόθους τῶν εὐγενῶν των ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν εὐγένειάν των ὀφείλουν εἰς τὴν ἄδολον δίψαν τῆς λυτρώσεως. «Ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύνδρο-

νος» ἦλθεν ἐπὶ τὸ φρέαρον τοῦ Ἰακώβ «ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ». Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τὸν ἀνθρώπον τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν ἀτέλειαν αὐτοῦ καὶ εἶναι ἔτοιμος εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα τοῦ ψυχικοῦ ἐξαγνισμού. Τοῦτο δ' ἀκριβῶς καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητὴς, ἐκφράζων ψάλλει:

«Υδωρ λαβεῖν ἐλθεῖσα τὸ φθαρόν, γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντρεῖ ὃ ῥύπου; ψυχῆ; πλύνεις».

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

[1]

Ἀφοῦ ἤδη καθωρίσθη ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπομένει νὰ ἐξετάσωμεν, ὅσον τοῦτο μᾶς εἶνε δυνατόν, τὸν χαρακτῆρα τοῦ Θεοῦ, ἰδίως δὲ ὡς πρὸς τὸ ἂν ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ πρῶτον μὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἂν ὑπάρχουν ἐνδείξεις περὶ τούτου· ἔπειτα δὲ θὰ ἀντιμετωπίσωμεν δύο μεγάλας δυσκολίας αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ τὴν μηδανότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὑπαρξιν τοῦ κακοῦ· ἐν συμπέρασματι δὲ θὰ διευκρινήσωμεν ἐν τίνι ἐννοίᾳ δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν Θεὸν ἡ ἀγαθότης.

α) *Τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ*

Ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἀνθρώπου εἶνε προφανές, διότι εἶνε «Ὁν ὄχι μόνον προσωπικόν, ἀλλὰ καὶ ἠθικόν». Τοῦτο δὲ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς ἀποδείξεως τῆς υπαρχέως τοῦ Θεοῦ ἢ ἐκ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς δὴλα δὴ συνδυασμὸς φυσικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὁμοιόμορφοι καὶ ἐνεργοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, εἴμπορεῖ ποτε νὰ παραγάγῃ ἐλευθέραν δύναμιν, ἥτις νὰ εἴμπορῇ νὰ ἐνεργῇ ἢ νὰ μὴ ἐνεργῇ κατὰ βούλησιν. Ἡ ἰδέα αὕτη φαίνεται ἀκατανόητος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος ἔχει τοιαύτην δύναμιν, ὡς ἦδη τὸ παρεδέχθημεν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προηλθῆν ἀπὸ οἰασθήποτε φυσικῶν δυνάμεων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του· πάντως θὰ προηλθῆν ἀπὸ κάποιας προηγουμένης ἐλευθέρας δύναμιν, καὶ αὕτη δὲ πιθανῶς ἀπὸ ἄλλην προηγουμένην, καὶ οὕτω καθέτης, μέχρις ὅτου ἐπὶ τέλος φθάσωμεν εἰς μίαν Ἐλευθέραν Δύναμιν, ἢ ὁποῖα νὰ μὴ παρήχθη ἀπὸ καμμίαν ἄλλην, ἀλλ' ὑπῆρχεν αἰωνίως. Εἰς αὐτό, ἄλλως τε, τὸ συμπέρασμα εἶχομεν καταντήσει καὶ εἰς προηγουμένον κεφάλαιον, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλης ἐπόψεως.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἔπεται ὅτι ἡ Ἐλευθέρα Δύναμις αὕτη, ἢ τὸ Ἐλεύθερον ὄν, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶνε ἐλεύθερον, ὅτι ἔχει δὴλα δὴ συνείδησιν τῆς ἐλευθερίας του, καὶ πρέπει, ἄρα, νὰ ἦνε ἠθικόν ὄν, ἱκανὸν νὰ διακρίνῃ τὸ ποῖόν των πράξεων ὡς ἀγαθῶν καὶ ὡς κακῶν. Πράγματι δὲ, μόνον τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἀνθρώπος κατέχει αὐτὴν τὴν ἀξιοσημείωτον ἱκανότητα καθιστᾷ βέβαιον τὸ ὅτι καὶ ὁ Πλάστης τοῦ ἀνθρώπου πρέπει ἐπ' ἴσης νὰ τὴν κατέχη, ὥστε καὶ μόνη ἢ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου νὰ θεωρητῆται

κοινῶς ὡς ἡ μεγάλη ἠθικὴ ἀποδείξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποδείξις ὁμοῦς αὐτὴ εἶνε μέρος μόνον τῆς γενικῆς ἀποδείξεως, διότι ἡ συνείδησις ἐξαορτᾶται ἐκ τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως.

Ὅτι δὲ προσωπικῶς καὶ ἠθικῶς Θεὸς πρόπει πρᾶγματι νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς εὐημερίας τῶν δημιουργημάτων του ἀποδεικνύεται πικριλαχῶς. Πανταχοῦ εἰς τὴν φύσιν, καὶ πρὸ πάντων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βλέπομεν τεκμήρια ὄχι μόνον σχεδίου, ἀλλὰ καὶ σχεδίου εὐεργετικοῦ, ἥτοι σχεδίου ἀποβλέποντος εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ εἰδαμονίαν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ὄντων. Λάβωμεν ὡς παραδείγμα τὸν ὀφθαλμὸν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο καὶ εἰς τὰ προηγουμένα λόγος. Ὁ καθείς θὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς, ὅπως εἶνε κατεσκευασμένος, χρησιμεύει εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ὥστε ἀποβαίνει ἀναντίρροτον τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὅταν ὁ Θεὸς ἐσχεδιάζεε τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἔκαμε τοιοῦτον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ εὐεργετήσῃ ἀνθρώπον. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο οὐδόλως μεταβάλλεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς ἔχει μερικὰς ἐλλείψεις σχετικὰς μὲ διαφόρους ἀσθενείας. Διότι εἰς κανεὸς τὸν νοῦν δὲν ἔρχεται ἡ σκέψις ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς κατεσκευάσθη χάριν αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν. Ὁ ὀφθαλμὸς προφανῶς κατεσκευάσθη διὰ νὰ βλέπῃ καὶ ὄχι διὰ νὰ πονῇ. Τὸ ὅτι ἐνίοτε πονεῖ ὀφείλεται κατὰ πάσαν πιθανότητα ἢ εἰς τὸ ὅτι κουράζεται πολὺ, ἢ εἰς ἀδυναμίαν τινὰ κληροδοτουμένην ἀπὸ τοὺς γονεῖς.

Ἄλλ' εὐεργετικὰ ὄργανα ὅπως, ὁ ὀφθαλμὸς, μολονότι ἀφθονοῦν εἰς ὅλην τὴν φύσιν, δὲν εἶνε τὰ μόνα ποὺ ἀπαντῶμεν. Διότι ὑπάρχουν καὶ ὄνυχες καὶ ὀδόντες ἀγρίων θηρίων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα, φαίνονται δῆλα δὴ προωρισμένα νὰ βλάπτουν τὰ ἄλλα πλάσματα. Τοῦτο ὁμοῦς εἶνε ἀπαράδεκτον, διότι τὰ ὄργανα ταῦτα ἐποιήθησαν διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς τὰ ζῶα νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφήν των καὶ εἶνε πιθανῶς ἀναγκαῖα δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ὅλα δὲ ἀποσκοποῦν εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν κατοχῶν των, ἴσως δὲ εἶνε εὐεργετικὰ καὶ εἰς τὰ θύματα των ὡς χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ θανάτου των. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδὲ ἐν ὄργανον ἐν τῇ φύσει ἐποιήθη μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσενῇ πόνον ὅπου παράγεται πόνος, οὗτος εἶνε ἀπλῶς ἐν εἶδος ἐκτροπῆς ἐκ τῆς φυσικῆς τάξεως. Βασίμως λοιπὸν συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ Θεὸς μεριμνᾷ περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπὶ τούτοις ὁμοῦς εἰς τοῦτο δύο μεγάλα δυσκολία, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ τὴν μηδαμινότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν του κακοῦ, ὅπως θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

β) Ἡ μηδαμινότης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ ἀνθρώπος φαίνεται νὰ ἦεν ὄν μηδαμινόν. Διότι, μολονότι εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ ἀπείρωσ σπουδαιότερον ὄν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας καὶ εἶνε προικισμένος μὲ τινὰς τῶν θείων ιδιοτήτων, ἐν τούτοις πόσον ἀσημαντός εἶνε ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν Ποιητὴν του! Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως νέαν δυσκολίαν (ιδὲ τί εἶχεν ἤδη εἶπει ὁ ψαλμοδὸς Ψαλμ. 8, 3-4), ἀλλ' ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη ἠξίωσε τὴν δυσκολίαν τῆς ὀρίζουσα τὴν μὲν γῆν ὡς μόνον ἓνα

τῶν πλανητῶν τῶν περὶ τὸν ἥλιον περιστροφόμενων, τὸν δὲ ἥλιον ὡς μόνον ἓνα μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐκατομμυρίων ἀστέρων. Ἐντεῦθεν ἐρωτᾶται, ἂν ἀρμόζῃ ἄρα γε εἰς τὸν Θεόν, ὅστις κυβερνᾷ τὰ ἄστρα αὐτά, νὰ δεικνύῃ ἐνδιαφέρον περὶ τῶν ὄντων τῶν εὐρισκομένων ἐπὶ τόσον μικροῦ πλανήτου, ὁποῖος ἡ γῆ μας.

Αὐτὴ εἶνε ἡ δυσκολία ποὺ ἀντιμετωπίζομεν ἢ μέγα μέρος ὁμοῦς αὐτῆς ἐξαορτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον, καθ' ὃν διατυπῶνται. Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ συλλογισθῶμεν ἀπὸ τὰ γνωστὰ περὶ τῶν ἀγνώστων καὶ νὰ ἐρωτήσωμεν: ἀρμόζει ἄρα γε εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἐδημιούργησε ταύτην τὴν γῆν καὶ περὶ τοῦ ὁποίου τεκμαίρομεθα (ἀπὸ τὰ ποιηθέντα ὑπ' Αὐτοῦ σχέδια) ὅτι μεριμνᾷ περὶ τῶν κατοικῶν της;—ἀρμόζει, λέγομεν, εἰς τοιοῦτον Θεόν νὰ ἦεν συγχρόνως καὶ ὁ Κυβερνήτης τῶν μεμακροσμένων ἀστέρων: Ἐὰν οὕτω ἰσθῇ τὸ ζήτημα, τότε ἡ ἐνότης τῆς φύσεως μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ὄχι μόνον ἀρμόζει, ἀλλ' ὅτι καὶ πρακτικῶς τοῦτο εἶνε βέβαιον. Παρὰ ταῦτα, θὰ ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα λεπτομερέστερον, πρῶτον μὲν ἐπισκοποῦντες μερικὸς συλλογισμοὺς ἐξ ἀντιθέτου, ἀποδεικνύοντας ὅτι, καὶ ἂν ἔτι ὁ ἀνθρώπος ἦτο μηδαμινός, ὁ Θεὸς θὰ ἠδύνατο νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ ἔπειτα ἐμφανίζοντες τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀνθρώπου καί, τελευταῖον, ἀνακρίνοντες τὸ ζήτημα τοῦ ἂν καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται κατοικοῦνται. (W. T.)

Ἡ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ὅπως κατὰ τὸ μέσον τῆς Μεσ. Τεσσαρακοστῆς ἢ «Σταυροπροσκύνησις» ἀνακαλεῖ ζωηρότατα εἰς τὴν ψυχὴν μας τὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν Νηστειῶν ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις τῶν συντόνων πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ προπαρασκευάζει εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς Σταυρώσεως, ἐν ἣ κορυφῶνται τῆς νηστησίμου περιόδου ἡ πένθιμος καὶ κατανυκτικὴ περίοδος, οὕτω καὶ μεταξὺ τῆς λαμπροφόρου τῆς Ἀναστάσεως ἡμέρας καὶ τῆς φωτεινοῦς τῆς Ἀγ. Πεντηκοστῆς πανηγύρεως—ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τῆς χαρμοσύνου λατρευτικῆς ἐποχῆς τοῦ Πεντηκοσταρίου—ἐτέθη ἡ ἐπίσημος ἐορτὴ ἢ ἐκ τούτου κληθεῖσα «Μεσοπεντηκοστὴ» (τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα καὶ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέραν), περὶ τῆς ὁποίας ὁ ἱερός ὑμνογράφος λέγει ὅτι «λάμπει τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα καὶ ἐνοῦσα τὰ δύο καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται».

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γίνεται μνεῖα καὶ πάλιν, ὡς ἐλέγχθη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, γεγονότος ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου συμβάντος αὐτῷ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως, διότι πρόκειται περὶ τῆς μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ θαναμαστῆς τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Ἱεροσολύμων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὁμιλίαις, μεθ' ἣν ἠθέλον μὲν οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ νὰ θανατώσωσιν Αὐτόν, ἀλλ' «οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ» κατὰ τὸν ἱερὸν εὐαγγελιστὴν (Ἰω. ζ'. 14-30).

Κατὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμιλεῖ κατ' εὐθείαν περὶ τῆς σωτηρίου ἀποστολῆς Του καὶ περὶ τοῦ «πέμψαντος» Αὐτὸν Οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ διακηρύσσει τὴν ἀποτροφὴν Του πρὸς τὴν ἀπατηλὴν θρησκευτικότητα καὶ τὴν ψευδῆ δικαιοσύνην τῶν ἱεροσολυμιτῶν καὶ δίδει τὴν πεπαροησιασμένην ἐκείνην συμβουλήν, «Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε». ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ λαὸς διηπόρει πῶς «παροησία λαλεῖ καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι». Ἡ ὁσματογραφία τῆς ἑορτῆς ἔχει ὡς θέμα τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, τὴν ἀσυνέπειαν τῶν ἀναμενόντων τὸν Μεσσίαν θρησκευτικῶν κύκλων τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὴν ἐν τῷ Χριστῷ σαρκωθεῖσαν Θεῖαν Σοφίαν. Εἰς δὲ τὸν ἐσπερινὸν ἀναγινώσκονται θριαμβευτικαὶ καὶ ἐνθαρρυντικώταται περικοπαὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναφερόμεναι εἰς τὸ ἀναμέσον τῶν λαῶν ἔργον τοῦ Μεσίου, δι' οὗ «ἐν ἰσχυρῷ μεγαλυνηθήσεται Κύριος καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ ἕως ἄκρων τῆς γῆς» (Μιχαίου Ε'. 4), εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν θείων δωρεῶν, πρὸς ἃς καλεῖται ὁ λαὸς ὑπὸ τοῦ Προφήτου, ὡς οἱ διψῶντες «ἐφ' ὕδαρ» (Ἠσ. νε'. 1), καὶ εἰς τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀληθινῆς σοφίας, τῆς «συγκαλούσης μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος» πάντας διὰ τοῦ «Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει» (Παροιμ. θ'. 1 ἔξ.). Ἡ δὲ ἱερὰ τῆς ἑορτῆς ὕμνογραφία πανηγυρικῶς διαλαλοῦσα τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἐπιφανέντος Αὐτρωτοῦ μελωδικώτατα ψάλλει:

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε,
καὶ ἀπολύτρωσις παρὰ Θεοῦ
σὺ γέγονας ἡμῖν.
ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον
διαβιβάξων ἕψωμα
καὶ Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος·

Ὁ εἰς ἐκ τῶν «κανόνων» —ὁ δεῦτερος— τῆς ἑορτῆς, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης, εἶναι ἐγκώμιον ἀδιάλειπτον τῶν μεγαλοεργημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ συνεχῆς ὕμνος τῶν σημείων, δι' ὧν ἐπέδειξε τοῖς Ἰουδαίοις τὴν μεσαιανικὴν Του ἀποστολήν. Γίνεται δ.λ.ν. ἐν αὐτῷ μνεῖα πάντων σχεδὸν τῶν ἐν ταῖς εὐαγγελίοις ἀναφερομένων θαυμάτων τοῦ Κυρίου καὶ δύναται τις ἐκ τούτου εὐκόλως νὰ εἰκάζῃ ὅτι ἠθέλησεν ὁ ποιητὴς τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ὡς πανηγυρὸν τῆς θείας Δυνάμεως καὶ τῆς θείας Σοφίας, τῆς δι' ὅλου τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκδηλωθείσης. Ζωηρότατα παρίσταται, πλεισταχοῦ τῆς ὕμνογραφίας τῆς ἡμέρας ταύτης, διαλεγόμενος ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐλέγχων τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ τὴν σκληροκαρδίαν καὶ ἐμμέσως διὰ τῶν σημείων τούτων διδάσκειται καὶ ὁ χριστιάνικος λαὸς ὅτι πρέπει νὰ δειχθῇ ἄξιός τῆς κλήσεως καὶ τῆς δωρεᾶς, δι' ἣν καὶ παρίσταται ἐν τινι ἴσματι (τῷ «οὐκω») ὁ πιστὸς ἐκλιπαρῶν τὸ θεῖον ἔλεος διὰ τῶν ἐξῆς:

«Τὴν χερσθεῖσαν μου ψυχὴν πταισμάτων ἀνομίας ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδυσσον καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς»

καὶ ὁμολογῶν ὅτι ἔχει ἀνάγκην τῆς «ἀπὸ τοῦ ἕψωτος» θείας ἐνισχύσεως τοῦ Πνεύματος, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀν-

ταποκριθῇ πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀναγνωρίζοντες.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι συνηθέστατα παρ' ἡμῖν ἡ πνευματικωτάτη αὐτῆς τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἑορτὴ παραμένει ἀνεκμετάλλετος διδακτικῶς καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἄγνωστος ἐν τῇ οὔσίᾳ τῆς παρὰ τῷ εἰσεβεῖ λαῷ.
Ε.

Ἡ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

Ἡ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ καθιερωθεῖσα ἐν Καρδίτῃ λιτανεὶα τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος, ἐν συναγερωῦ τοῦ θεσσαλικοῦ λαοῦ δι' ἐκτάκτων ἀμαξοστοιχιῶν μεταφερομένου εἰς Καρδίτσαν.

Λόγος τοῦ προτύπου τάγματος εὐζώνων μετὰ τοὺς ὄραίους φουστανελοφόρους ἀξιοματικούς ἀρχιερεῖς ἐξ Ἀθηνῶν ὡς καὶ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ Λαρίσης, ἀεροπλάνα καὶ ἔφιππον ἀπόσπασμα προπορευόμενον τῆς πομπῆς ἐλάμπρυνον τὴν λιτανεῖαν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἠγεῖτο ἐξήκοντα ἱερέων καὶ τεσσάρων διακόνων, ὅλων ἐν λευκῇ στολῇ ἐν τῷ μέσῳ δ' ἐβάδιζεν ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Κορώνης, ἔνθα ὁ ἱερομάρτυς διετέλεσεν ἡγούμενος, ἀνέχων τὰ ἱερὰ λείψανα κάτωθεν πολυτελοῦς Οὐρανοῦ. Ἐκ τῶν ἐπισήμων παρίσταντο ἐν μεγάλῃ στολῇ ὁ ἀντιστράτηγος Διοικητὴς τοῦ Β' σώματος στρατοῦ κ. Θεόδωρος Μανέτας, ὁ ὑποστράτηγος Διοικητὴς τῆς I Μεραρχίας κ. Γ. Τσολάκογλου μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν των, ὁ Νομάρχης κ. Χ. Πιπιλιάγκας, ὁ Φρούραρχος Τρικκάλων συνταγματάρχης κ. Τριανταφυλλοῦ οἱ δήμαρχοι Καρδίτσας καὶ Τρικκάλων μετὰ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, οἱ βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ τοῦ νομοῦ Τρικκάλων.

Μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸν δημοτικὸν κήπον «Πανσιλύπον» ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης, ὁρῶντος ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐδόθη ἡ ἀρχαῖκὴ ἑορτὴ τῶν Ἀνθεστηρίων εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἑκατὸν δεσποινίδες μετὰ διαφοροῖς στολαῖς, Μακεδονικῆς, Ἡπειρωτικῆς, Καραγκούνικης, κ. τ. λ.

Εἰς τὸ δοθὲν γεῦμα παρεκάθησαν πάντες οἱ ἐπίσημοι, περὶ τοὺς τριάκοντα. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὁ Σεβ. Μητροπολίτης προσεφώνησε τοὺς παρισταμένους διὰ τῶν ἐξῆς:

«Ἐχοντες σύμφωνον καὶ τὴν γνώμην τοῦ παρισταμένου ἀρχοντος τῆς πόλεως ἡμῶν κ. Δημάρχου Καρδίτσας βαθυτάτην ἐκφράζομεν εὐχαριστίαν πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν ἐκπρόσωπον αὐτῆς κ. Νομάρχην Τρικκάλων, διότι εὐηρεστήθησαν ἵνα ἐκδόσῃ τὰς προσηκούσας διαταγὰς πρὸς μεγαλοπρεπέστερον ἑορτασμόν τοῦ πολιούχου τῆς πόλεώς μας. Ἀλλ' αἱ εὐχαριστίαι ἡμῶν εἶναι ἐπίσης διάπυροι καὶ πρὸς τὸν Ἀντιστράτηγον Διοικητὴν τοῦ Β' Σώματος στρατοῦ κ. Θεόδ. Μανέταν καὶ πρὸς τὸν Ὑποστράτηγον Διοικητὴν τῆς I Μεραρχίας κ. Γ. Τσολάκογλου, οἵτινες οὐχὶ ἀταλαιπώρως καὶ αὐθις εὐηρεστήθησαν ἵνα διὰ τῆς παρουσίας των καὶ διὰ τῶν διαταγῶν των τιμῆσῃ τὴν μνήμην τοῦ πολιούχου μας ἁγίου Σε-

ραφείμ. Εὐχαριστοῦμεν προσέτι τὸν κ. Φρούραρχον καὶ τὸν κ. Δήμαρχον Τρικκάλων τοὺς κ. κ. Γερουσιαστὰς καὶ Βουλευτάς, τὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς τῆς πόλεως μας τοὺς κ. κ. Δημοσιογράφους τῶν διαφόρων Θεσσαλικῶν πόλεων ὧν ἀντιπρόσωποι παρίστανται ἐνταῦθα, τὰς εὐγενεστάτας κυρίας καὶ πάντας τοὺς παρακαθημένους εἰς τὴν τράπεζάν μας, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖ ἑορτασμόν. Καὶ ὄντως εἶναι ἀξίος ὁ πολιοῦχος τῆς πόλεως μας πασώνζιούτων τῶν τιμῶν. Ἀνομολογεῖται ὅτι μετὰ τὴν δουλείαν τοῦ Γένους οἱ Ἱεράρχαι ἀνεφάνησαν ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικοὶ ἀλλὰ καὶ ἐθνικοὶ ἠγῆτορες, καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐσώθησαν καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ παραδόσεις αὐτοῦ. Δύο τοιοῦτοι ἀξιοὶ τοῦ Γένους Ἱεράρχαι ἀνεφάνησαν ἐν τῇ Θεσσαλικῇ γῇ λίγοντος τοῦ 16ου αἰῶνος ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης—Τρίκκης Διονύσιος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου Σεραφεῖμ. Βλέποντες οὗτοι οἱ αἰοδιμοὶ ὅτι ὑπὸ τοῦς τούρκους οὐδὲν εἶχον ἴδιον οἱ χριστιανοὶ τῶν μηδὲ θρησκείαν, μηδὲ ἐκπαίδευσιν, μηδὲ περιουσίαν, μηδὲ γυναῖκας, μηδὲ τοὺς παῖδας, διότι τὰ προνόμια ὅσα ἔδωκεν ὁ πορθητῆς ἀφαιροῦντο χρονικῶς, ὠνευεῦθησαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους καὶ κατὰ τὸ 1601 ἔτος ὁ πρῶτος Διονύσιος ὁ πολυπράγμων Ἱεράρχης ὁ φιλόσοφος διὰ τὰς ἀστρονομικὰς του γνώσεις καλούμενος ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, Σκυλόσοφος δὲ χλευαστικῶς ὑπὸ τῶν τούρκων, ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας ἐλπίζων εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους, συνεπίκουρος δὲ τούτου ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀγιώτατος ἔχων τὸν βίον Σεραφεῖμ.

»Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι μετὰ τὴν Ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου ὅταν κατεροίφθη ἡ θαλασσία ὄφρυς τῶν τούρκων, ὑπὸ τῶν ἠνωμένων Ἐνετῶν καὶ Ἰσπανῶν πρῶτοι οἱ Ἱεράρχαι οὗτοι ἐπεχείρησαν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν τούρκων μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βασιλευούσης. Ἡ σημασία τῆς ἐνδόξου ταύτης ἐθνικῆς ἐνεργείας οὐδόλως μειοῦται, διότι ὁ Δουῆς τοῦ Νεβέρ ὁ θορυβῶν τότε ἐν Εὐρώπῃ ὅτι εἶναι ἀπόγονος τῶν Παλαιολόγων καὶ θὰ ἀπελευθέρωσιν τοὺς Ἕλληνας ὅπως αὐτὸς βασιλεύσῃ οὐδὲν ἔξ ὅσων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Διονύσιον ἐξεπλήρωσε καὶ ἡ ἀνταρσία ἀπέτυχε, καὶ τὸ αἷμα τῶν δὲ ἀμφοτέρων οἱ Ἱεράρχαι ἔβαψαν τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὁ μὲν Διονύσιος παυθεὶς τῆς Μητροπόλεως του καὶ δευτέραν κατόπιν ἐπιχειρήσας κατὰ τῶν τούρκων ἀνταρσίαν, συνελήφθη ἐντὸς σπηλαίου ἀνωθεν τῶν Ἰωαννίνων μαρτυρικὸν ὑποστάς θάνατον, ὁ δὲ ἀγιώτατος ἔχων τὸν βίον Σεραφεῖμ ἀποκρούσας δολαστικὰς προτάσεις ἵνα ἐξομῶσιν ἀπηγορεύθη ἐν Φαναρίῳ ὃν ἡ Ἐκκλησία ὡς ἅγιον ἐτίμησεν. Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς συνυφάνθησαν παραστάται ἀμφοτέρω τῶν τυχῶν τῶν. Καὶ οἱ δύο οὗτοι Ἱεράρχαι διὰ τοῦ αἵματός των ὑπηρετήσαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος. Εὐλόγως ἄρα τιμῶμεν σήμερον ἀμφοτέρους τοὺς Ἱεράρχας καὶ αἰνοῦμεν τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ τὸν θαυματουργὸν Ἱερομάρτυρα τὸν Πολιοῦχον τῆς χώρας μας. Εὐχαριστῶν λοιπὸν πάντας Ὑμᾶς τοὺς τιμῶντας τὴν αἰδέσιμον ταύτην τράπεζαν, ἐγείρω τὸ κύπελλον πλῆρες ἐκ τοῦ γεννημάτος τῆς ἀμπέλου εἰς ὑγίαν ὕμῶν.

Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἀπήντησεν ὁ γερουσιαστῆς Τρικκάλων κ. Φωτιάκης ἱατρός, συγχαρεὶς τὴν Α.Σ. διὰ τὴν ὥραϊαν ὀργάνωσιν τῆς ἑορτῆς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἱατρικὴ καὶ Θρησκεία.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ὁσημέραι ὑπερβολικὴ ἐπιστημονικὴ εἰδικεῖσις ἐν τῷ πεδίῳ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, στενοῦσα σφόδρα τὸ διαφέρον τῆς ἐρείτης, οὐ μόνον δὲν ἀφίνει περιθώριον καὶ πρὸς πνευματικωτέρας πησεις τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καί, ὁσάκις τυχὸν ἢ προσοχὴ τοῦ φυσιοδίφου ἤθελε στραφῆ πρὸς τοὺς τομεῖς τῆς φιλοσοφίας ἢ τῆς θρησκείας, ἐθίζει αὐτὸν νὰ ἀξιοῖ καὶ εἰς ταύτας τὰς σφαιράς

τὰς ἐμπειρικὰς τῆς εἰδικότητός του μεθόδους, ἐντεῦθεν δὲ οἱ τραγέλαφοι τῶν ἐκ τῶν ἀστρονομῶν ἀρρομείων τὴν ἔπαρξιν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδαμοῦ τῶν οὐρανῶν ἀνεκαλύφθη διὰ τῶν τηλεσκοπίων των, καὶ τῶν ἐκ τῶν ἱατρῶν μὴ δεχομένων τὴν ἔπαρξιν τῆς γῆς, διότι ἐν οὐδενὶ τοῦ ἀναιετημένου ἀνθρωπίνου σώματος μέρει τὴν ἀνεκάλυψαν. Διὰ τοῦτο πολλὴν παραμυθίαν ἐγέννησεν ἡ γνησία θρησκευτικὴ διάθεσις τοῦ ἐπ' ἐσχίτων ἐπαξίως ἐκλεγέντος ἐν τοῖς τακτικῶς μέλεσι τῆς Ἀκαδημίας διαπρεποῦς χειρονογοῦ κ. Μαρίνου Γερογλίανου, καταλήξαντος τὸν ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ δεξιῶσει του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ λόγον περὶ τῆς Χειρονομικῆς καὶ τῆς Ἐπιστήμης δι' ἐλλαβοῦς πρὸς τὸν Θεὸν ἀποστροφῆς : «Τὸ θεραπεύειν—εἶπεν ὁ διακεκριμένος χειρονογὸς - Καθηγητῆς—ἀνεγνωρίσθη αἰεποτε ὡς πρῶξις ἱερὰ καὶ δέον ἐς αἰεὶ νὰ ἐπιτελεῖται μετὰ ἱερᾶς προσηλώσεως πρὸς πᾶσαν ἀνωτάτην ἠθικὴν καὶ εἰλαβοῦς πρὸς τὸ θεῖον ἀφοσιώσεως». Τοιαύτη ἐπήρξε πάντοτε ἡ γλῶσσα τῶν ἀληθῶν ἐπιστημόνων, μάλιστα δὲ τῶν γνησίων καὶ εἰλικρινῶν φυσιοδιφῶν.

Ἡ ὄψιμος ἀκμὴ.

Οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς κομμουνιστικῆς «ζυμώσεως» ἀκολοθοῦντες τὴν ὄψιμον ἐνημέρωσιν, κατὰ μὲν τὴν περίοδον τῆς ἀλλαχοῦ ἀνωσύσης τοῦ κομμουνισμοῦ ἐζοῦτον εἰς χεῖρας μόλις τὸ ἀλαφρητῆριόν του, τώρα δὲ, ὅτε ἔξω τῆς Ἑλλάδος κατέρχεται οὗτος ραγδαίως τὴν κατιοῦσαν, ἐσημείωσε παρ' ἡμῶν ἀξιοπρόσεκτον ἀκμὴν, ὡς τεκμηριοῦσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν δύο σημαντικῶν μακεδονικῶν πόλεων, ὁ σημαντικὸς πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐντύπων ὀργάνων του καὶ ὁ ἐντὸς ἐξαετίας ἐξαπλασιασμὸς τῶν κομμουνιστῶν ψηφοφόρων. Θὰ καταπέσει βεβαίως καὶ ὁ καθυστερημένους οὗτος πνευτὸς, ὀφειλόμενος ἀναυγρητῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον, οὐχὶ ἴσως εἰς εἰλικρινῆ «ἰδεολογίαν», ὅσον εἰς τὴν ἄλλην τόσον σύνθετον παρ' ἡμῶν κακοδαιμονίαν, ἥτις, γεννῶσα πικρὰν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολιτῶν ἀπογοήτευσιν, ἐβρίσκει διέξοδον εἰς τὴν ἐκδίκησιν διὰ τῆς πρὸς τὸν «ἀριστορισμὸν» λεγόμενον στροφῆς, ἀνευ πολυπραγμοσύνης περὶ τῆς ἐννοίας τῆς τοιαύτης ἀριστερότητος καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης μεταβολῆς. Ὅπως ποτ' ἦν ἢ, τὸ πρῶγμα εἶνε λίαν σπονδαῖον, δικαίως δὲ ἡ «Ἐστία» ἐν κεντρῶ ἀρθρῶ ἐφοιστῆ τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀπεριφράστου γλώσσης, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὸν χειρισμὸν τοιούτων ὁμῶν ζητημάτων.

Ἡ ἀξία τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ κόσμος σχεδὸν ὅλος διέοχεται σήμερον μίαν περίοδον μεταβατικῆν, καθ' ἣν ἀπογοητευμένος ἐκ τοῦ μὴ ἱκανοποιητικοῦ παρελθόντος προβαίνει εἰς πειραματισμοὺς περὶ ἐξασφαλίσεως καλλιτέρου μέλλοντος, οὕτως ὥστε δὲν δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ζῆ ἐν διαμορφωθέντι καὶ ἐσχηματισμένῳ παρόντι. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωνίας ταύτης ἐμφανίζεται ὡς κοινωνικὸν καὶ συζητήσεις ἐκασταχοῦ—καὶ παρ' ἡμῶν—

διεξάγονται περί τοῦ τίνα μορφήν δέον νά λάβῃ ἡ ἀνθρωπίνη οὐμάς εἴτε ὡς κοινωνία, εἴτε ὡς κράτος, διὰ νά ἐξασφαλισθῇ ἡ αἰωνίως διωκομένη καὶ διαρκῶς διαφεύγουσα εὐημερία τοῦ τε συνόλου καὶ τῶν ἀτόμων. Ἐνιαχοῦ ἐνομιόσθη ὅτι ἡ λύσις εὐρέθη εἴτε εἰς τὴν λεγομένην κομμουνιστικὴν μορφήν, εἴτε εἰς τὴν φασιστικὴν, εἴτε εἰς τὴν χιλιετικὴν ἢ στρατιοκρατικὴν κ. ο. κ. φαίνεται δὲ γενικῶς ἐπιπολιάζουσα ἡ ἀντίληψις τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ κράτους. Μάταια ὅμως αἱ τοιαῦται ἀπόπειραι καὶ αἱ δῆθεν λύσεις, ἐφ' ὅσον δι' αἰτίων ἀφανίζεται ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἰσχυρὴν, τὴν πραγματικὴν καὶ τὴν οὐσιαστικὴν καὶ θεμελιώδη ἀξίαν του, ἢ προσωπικὴ ἐλευθερία. Ἐν τοῦτῳ ἐγκρατεῖ ἡ μεγάλη πλάνη τοῦ σημερινοῦ κόσμου: τὸ κράτος, ἡ μᾶζα, ἡ μορφή, ἀντὶ νά χρησιμοποιεῖται ὡς μέσον εἰς τὴν ἀληθινὴν τοῦ ἀνθρώπου εὐημερίαν, μεταβάλλονται εἰς δεσποτίας, εἰς ὀλοκληρώσεις ἀνθρώπου τοῦ «ἀνθρωπίνου ἔλλοιου», εἰς τὰς ὁποίας πνίγεται, καταργεῖται καὶ ἀφανίζεται ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας οὗτος ἔχει ἀμεσωτάτην συνείδησιν καὶ ἐκτίμησιν ἐν τῇ προσωπικῇ του ἐλευθερίᾳ. Ἀντί, λοιπόν, νά προσδεύωμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ὀπισθοδρομοῦμεν. Καί, ἐπομένως, ἡ ἐποχὴ ἡμῶν δὲν θά ἐπρεπε νά χαρακτηρίζεται ὡς μεταβατικὴ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἐποχὴ ὀπισθοδρομῆσεως, ὡς καταργαζομένη τὴν ἀπαξίαν τῆς κορωνίδος τῶν θείων δημιουργημάτων.

*

Τῇ 22 Ἀπριλίου ἡ ἰσπανικὴ νεολαία τῆς «Λαϊκῆς Δράσεως» θά συγκαθίστῃ συνέδριον ἐν τῷ Escorial, θά ἀναπτυχθῶσι δ' ἐν αὐτῷ σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς θέματα: Ἡ νεότης, ἡ πίστις, ἡ ὁρμὴ (έlan), ἡ βούλησις, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου νέας γενεᾶς· ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια κατὰ τοῦ νέου ἔθνισμοῦ· ἡ ἐλευθερία τῆς διαπαιδαγωγήσεως· ἡ εἰδικότης· περισσότερα μελέτη καὶ ὀλιγωτέρα λογοκοπία· ἡ «ἐπανάστασις» μας εἶνε κοινωνικὴ δικαιοσύνη: οὔτε φιλαυτοκρατορία, οὔτε καταστρεπτικὸς μαρξισμός· ἀντικοινωνικοβουλευτισμός, ἀντιδικτατορισμός: ὁ λαὸς ὀφείλει νά ἐνσωματώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν κυβερνήσιν ὀργανικῶς καὶ οὐχὶ δι' ἐκφύλου δημοκρατίας· τὸ κῆρος τῶν αὐθεντιῶν κλ.

*

Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀποκλεισμοῦ τῆς ραδιοφωνικῆς μεταδόσεως τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν κηρυγμάτων ἐνίκησεν. Ἀπὸ τῆς 8 Ἀπριλίου καὶ ἐφεξῆς αἱ μεταβιβάσεις αὐτῶν θά γίνονται κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ἡ διαμαρτυρία εἶχε προέλθει ἐκ μέρους καὶ τῶν καθολικῶν, καὶ τῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν ἰουδαίων, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχον συνενωθεῖ καὶ γάλλοι πολῖται εἰς μηδεμίαν ἀνήκοντες θρησκευτικὴν κοινότητα. Διὰ νά σώσῃ δὲ ἡ κυβερνήσις τὰ προσχήματα, εἰς ἀντίρροπον τῆς θρησκευτικῆς ταύτης δράσεως τοῦ κρατικοῦ ραδιοφώνου θά μεταβιβάζονται εἰς ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν φιλοσοφικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ διαλέξεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, τὴν δὲ Τετάρτην ἐπὶ τῇ εορτῇ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐξεδράμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης, ἐνθα παραμένειν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν.

—Κατ' ἀμφοτέρω: τὰς ἀνωτέρω συνεδρίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συζητήσασα τὴν πρότασιν τῆς Κυβερνήσεως περὶ συμβιβαστικῆς λύσεως ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιμένουσα εἰς τὴν περὶ διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου κανονικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐπιφυλασσομένην νά ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν αὐτῆς κατὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν, ἀποδεχθῆ κατ' ἄκραν ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν τὴν προτεινομένην συμβιβαστικὴν λύσιν ὑπὸ ὀρισμένης προϋποθέσεως. Χθὲς δὲ Παρασκευὴν ὁ Μακ. Πρόεδρος μετὰ τῶν Συνοδικῶν Σεβ. Σπάρτης καὶ Διδυμοτείχου μεταβάντες παρὰ τῷ κ. Πρωθυπουργῷ παρόντος καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων ἐπέδωκαν σημείωμα, ἀνέλαβε δὲ ἡ Κυβέρνησις ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ περαιτέρω.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ζητήσῃ τὴν νομοθετικὴν ἔγκρισιν τῆς ἀνασυστάσεως τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας, εἰς ἣν ἀντὶ τῆς Εὐρυτανίας νά προστεθῇ ἡ Ἐπαρχία Τριχωρίας.

—Χθὲς συνήλθεν εἰς συνεδρίαν τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, ἀλλὰ δὲν προέβη εἰς ἀπόφασιν ἐλλείψει παρουσίας τῆς ὀλομελείας.

—Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου παρατηθέντος τῶν Συνοδικῶν καθηκόντων ἕνεκα λόγων ὑγείας καὶ ὑπηρεσίας καὶ γενομένης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποδεκτικῆς τῆς παρατήσεως, ὁ Μακ. Πρόεδρος συμφώνως τῷ νόμῳ, ἐκάλεσεν εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σάμου Εἰρηναῖον.

—Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος λειτουργοῦν ἐν Μυτιλήνῃ πέντε Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐξ ὧν τέσσαρα κατώτερα καὶ ἓν μέσον, ἐν τῇ ὑπαίθρῳ δὲ ἕξ. Εἰς τὰ Κατηχητικὰ τῆς Μυτιλήνης ἐνεγράφησαν ἐν συνόλῳ 560 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι· ἦτοι: 130 εἰς τὸ Α', 88 εἰς τὸ Β', 85 εἰς τὸ Γ', 182 εἰς τὸ Κατηχητικὸν θηλέων καὶ 60 εἰς τὸ μέσον. Εἰς τὰ κατώτερα Κατηχητικὰ εἶναι ἐγγεγραμμένοι μαθηταὶ Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Δημοτικοῦ Σχολείου, εἰς τὸ μέσον δὲ μαθηταὶ ἐκ τῶν τριῶν κατωτέρων Γυμνασιακῶν τάξεων.

—Κατόπιν σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ σεβ. μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ἐπετράπη αὐτῷ, ἵνα προβῇ εἰς τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ ὡς ὑπαφηφίου ἐφημερίου τῆς ἐν Φταρῶν ἐνορίας ἐκλεγεμένου Γεωργίου Π. Σάββα, μαθητοῦ τοῦ Ἱερατικοῦ Φροντιστηρίου Κορίνθου, οὗ ἐν τῷ μεταξύ ἡ σύζυγος ἀπεβίωσεν.

—Δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ὁ τοποτηρητὴς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν κατὰ μετὰπεμψιν διορισμὸν ὡς ἡγουμένου τῆς ἱ. μονῆς Σιῶτος τοῦ μοναχοῦ τῆς ἱ. μονῆς Κηπουραίων Λαυρεντίου Σταθάτου.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν προτάσει 1) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πολιανῆς τοῦ Τριανταφύλλου Ἀλεξάκη διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Καραβίαν, 2) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου τοῦ Μιχαῆλ Κυριτσόπουλου διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Χειμῶνιον, 3) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Βεροῖας καὶ Ναούσης τοῦ Βασιλείου Γιβανοπούλου διὰ τὴν παραμεθόριον ἐνορίαν Γαιναφούρου, 4) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Φλωρίνης, τοῦ Γρηγορίου Μπόζινη διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Μαρίναν, 5) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πολιανῆς, τοῦ Χριστοφοῦ Κατσαούνη διὰ τὸ παραμεθόριον χωρίον Πλαγιῶν, 6) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Βελλᾶς καὶ Κονίτσας, τοῦ Κωνσταντίνου Τσάγκα διὰ τὸ παραμεθόριον χωρίον Ζέριμαν καὶ 7) τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἐδέσσης, τοῦ Βασιλείου Φεργάνη διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Βρυττά.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν ἐγγράφου τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας καὶ ἀναφορᾶς τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἱ. μονῆς Θεμάτων ἐνέκρινε τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν μᾶς ἀμπελου τῆς μονῆς ταύτης.

—Ὡσαύτως κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

Καρυστίας καὶ αἰτήσεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἰ. μονῆς Μάντζαρη ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ ἐκποίησις ἀμπέλου τῆς μονῆς ταύτης τηρουμένων πασῶν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1932 σχετ. Διατάγματος περὶ διατηρητέας περιουσίας τῶν μονῶν.

— Ἐπίσης ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἰ. μονῆς Πετρακῆ διὰ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὑποβολὴν σχετικῶν περὶ καταργήσεως τοῦ μεταξὺ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ λατομείου μαρμάρων αὐτῆς Ἀνδρέου Γρίβα δικαστικοῦ ἀγῶνος διὰ συμβιβασμοῦ, ἐνέκρινε τὸν προτεινόμενον συμβιβασμόν.

— Πρὸς τοῦτοίς ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ τὴν διὰ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὑποβολὴν ἀναφορᾶς τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἰ. μονῆς Πετρακῆ ἐνέκρινε τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀναφορᾷ διαλαμβανόμενων οἰκημάτων τῆς Μονῆς ἐν Βάρῃ.

— Κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἰ. μονῆς ἁγίου Ἀνδρέου, ὑποβληθείσης τῇ Ἱ. Συνόδῳ διὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς ἰ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας, περὶ παραχωρήσεως τμήματος γηπέδου εἰς τὴν Σχολικὴν ἐφορείαν Περατᾶτων, ἐπετράπη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποίησις τοῦ γηπέδου τούτου.

— Μετὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης περὶ διορισμοῦ τοῦ Ἱεροδικίου Νικοδήμου Χαρβαλιᾶ ὡς ἱεροκήρυκος τῆς ἐκεῖ Μητροπόλεως, παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων διὰ τὴν πρὸς ταῦτο περαιτέρω ἐνέργειαν.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἐδέσσης τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ μηνιαίαν ἀδειαν ἀπουσίας εἰς τὰ λουτρὰ Λουτρακίου.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ διατάγματος ὁ ἱεροκήρυξ τῆς ἰ. μητροπόλεως Ἐδέσσης Ἀρχιμ. Σπυρ. Σταθάτος μετατέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀρτις.

— Ὡσαύτως τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διὰ διατάγματος ἡ ἰ. μονὴ «Ἐλεούσης», ἀποσπασθεῖσα τῆς ἰ. μονῆς «Γηροκομείου», μεθ' ἧς ἦτο συγκεχωρευμένη, ἀνασυνεστήθη.

— Ἐκ Καβάλλας πληροφοροῦμεθα ὅτι τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς πόλεως ταύτης, εὐδοκίμως διευθυνόμενα παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος κ. Ἱ. Καϊμιάλλη, καὶ εἰς τὰ ὅποια φοιτῶσι περὶ τοὺς χιλίους ὀκτακοσίους μαθηταὶ καὶ μαθήτριά, ἐτέλεσαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐκδρομὴν εἰς τὰ ἑρείπια τῶν Φιλίππων, ἐνθα ἀπεκαλύφθη ἕξ ἀνασκαφῶν ἡ ὠραιότης, καλλιμάρμαρος καὶ πλουσιωτάτη εἰς καλλιτεχνικὰς διακοσμήσεις ἐκκλησία τοῦ ε' αἰῶνος, τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ἐν αὐτῷ ἐτελέσθη πάνδημος ἱερὰ λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων συμπαραστατομένου ὑπὸ πολλῶν ἱερέων τῆς Καβάλλας καὶ τῶν ἕνδεκα γαιτοικῶν πρὸς τοὺς Φιλίππους συνοικισμῶν. Ἀντιπρόσωπος τῆς Νομαρχίας, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς Καβάλλας, ὁ Στρατηγὸς διοικητὴς τοῦ Δου Σώματος Στρατοῦ, μεθ' ἁπάντων τῶν ἀξιωματικῶν οἱ Ἀρχαιολόγοι, οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ Κοινοτικά Συμβούλια τῶν περὶ ἕννεα Κοινοτήτων, οἱ διδάσκαλοι μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων αὐτῶν καὶ μέγα πλήθος φιλοθρήσκων προσκυνητῶν παρηκολούθησαν μετὰ κατανύξεως τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἔψαλλον οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, μετ' αὐτὴν δὲ ἡ Α. Σ. καὶ ὁ Ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Βακαλάκης ὠμίλησαν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τῆς περιόδου πόλεως. Ἡ ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ ὑπῆρξεν ἀρίστη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐφημερίδι τῆς Παλαιστίνης (19 Ἀπριλ.) ἐδημοσιεύθη τὸ σχέδιον τῆς διατάξεως περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἡ κοινοποίησις αὐτοῦ πρὸς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις θὰ ἀποτελέσται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων, τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ κεφαλαίου νόμου, ἡ ὑπ' αὐτῆς δὲ ἀνάδειξις θὰ γίνεταί ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἑξ

ἐκάστης μητροπόλεως καὶ ἐπισκοπῆς ἐγγάμων ἱερέων, ἐκπροσωπούντων τὸν λαὸν καὶ ὑποχρεωμένων νὰ εὕρισκωνται ἐν Ἱεροσολύμοις ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας. Ἡ ἔν τινι μητροπόλει προὔπηρεσία τοῦ ὑποψηφίου ἐπὶ συνεχῆ δεκαετίαν δὲν θεωρεῖται ὡς ἀπαράττητον προσόν. Ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος θὰ λογίζονται τὰ πρόσωπα τὰ κατὰ τὸ 1914 ἢ καὶ πρὸ αὐτοῦ ὄντα ὑπήκοοι τοῦ σουλτάνου τῆς Τουρκίας. Ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀρμοστήν ἢ Τοποτηρητείαν, ἀναγνωρίζουσα βελτιώσεως τινὰς ἐπενεχθείσας ὡς πρὸς τὸ ἀρχικὸν ἀνακινωθὲν κείμενον, ὑποδεικνύει καὶ σπουδαίας ἐλλείψεις τοῦ ἀνακοινωθέντος ἐναντι τῶν ὁποίων ἐπιφέρει τὰς ἐπιρροὰς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῷ νέῳ τούτῳ νομοσχεδίῳ ἀηλείφθη ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ἄρθρον, δι' οὗ θὰ ἀπεσσοβεῖτο ὁ κίνδυνος νέας ἐπιπεράσεως τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, εἰς τὴν πρὸς τὸ ὅποῖον προσφυγὴν ἀφίεται πάλιν οὕτω ἀνοικτὴ ἡ θύρα.

— Ὑπὸ τῆς διοικήσεως Ἱεροσολύμων διεβιβάσθησαν πρὸς τὸν σεβ. Τοποτηρητὴν ἐν ἀντιγράφῳ τρεῖς συμπληρωματικαὶ ἐκθέσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Παγγεῦ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῶν δεόντων γενέσθαι. Τὸ γενικὸν τῶν ἐκθέσεων πόρισμα εἶνε ὅτι ἐπιβάλλεται ἐπαιγόντως ἡ ἐκτέλεσις τῶν προτεινομένων μέτρων, διότι ἐν γένει ἡ οἰκοδομὴ ἀπειλεῖται ὑπὸ ἀμέσου κινδύνου, οἰαδήποτε δὲ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς φροντίδος τῆς ἐκτελέσεως προσορῶν ἑρεισμάτων δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν ἐπισκοπὴν ἀδύνατον.

— Τὸ τελευταῖος ἐκδοθὲν τεῦχος τῆς «Νέας Σιών» τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἀναγράφει διὰ μακρῶν τὰ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν λατίνων ὡς πρὸς τὸ γενικὸν σάρωμα τῆς βασιλικῆς τοῦ ἁγίου Σπυλαίου. Καίτοι δὲ ἡ βασιλικὴ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπόλυτον τῶν πρώτων κυριότητα κατὰ τὸ προσκυνηματικὸν καθέστω, οἱ λατῖνοι ἤξισαν αὐτοὶ νὰ καθαρῶσιν τὰ καθάρια τῆς βορείου πλευρᾶς, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἡ λύσις τῆς διενέξεως ἐπαφῆθη εἰς τὴν κυβερνήσιν. Καὶ τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν αὐτὴ ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ καθάρισμα συμμετοχῆς καὶ τῶν λατίνων. Ἐπειδὴ δ' ὅμως ἡ λύσις αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἡ κυβερνήσις ὥρισεν ὅπως τὸ ἔξωθεν καθάρισμα τῶν παραθύρων γείνη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Καθ' ἣν ὅμως ὥραν ἠτοιμάσθησαν οἱ ἀναρριχηθέντες στρατιῶται νὰ τελέσωσιν αὐτὸ, οἱ φραγκισκανοὶ ἐπεμβάντες παρεκώλυσαν αὐτούς, οὕτω δὲ τὸ ζήτημα παρέμεινεν ἔκκρημος, τῶν παραθύρων τῆς βασιλικῆς ἔξωθεν ἀφεθέντων ἀκαθαρσίτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Εἰδήσεις ἐκ Κύπρου ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ κατὰ παράκλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου παρὰ τῇ ἀγγλικῇ κυβερνήσῃ μεσολάβησις τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κανταρίας ὑπὲρ ἐπιστροφῆς τῶν ἐξορίστων σεβ. μητροπολιτῶν Κυτίου καὶ Κυρηναίας εἰς Κύπρον πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου δὲν εἰσηκούσθη, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐπιστροφῆς τῶν ἐν λόγῳ ἱεραρχῶν εἰς τὴν νῆσον, ἔστω καὶ πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τῆς ἐκλογῆς, κυβερνητικὴ ἀπόφασις εἶνε ὀριστικὴ.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας δεχθεὶς πρὸ τινος τοὺς ἀντιπροσώπων τῶν γερμανικῶν ἀδελφοτήτων τῶν νέων συνεχάρη τὴν καθολικὴν γερμανικὴν νεολαίαν διὰ τὸ θάρρος αὐτῶν καὶ τὴν πίστιν, ὑπομνήσκουσάν τὸν χαρακτήρα τῶν ἀρχαίων μαρτύρων, ἐβεβαίωσε δ' αὐτούς ὅτι θὰ ὑπερασπίσῃ καὶ θὰ βοηθήσῃ αὐτούς μεθ' ὅσης πάντοτε πατρικῆς φροντίδος ἐμερίμνα ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη. «Ἐν τούτοις—προσέθηκε—παρὰ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν δὲν ἐπετύχονεν νὰ προλάβωμεν πᾶσαν τὴν ἀδικίαν, τὴν ὅποیان ὑπέστητε· αἱ ἐπεθύηνοι ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσιν εἶ νὰ κακομεταχειρίζονται τοὺς μᾶλλον ἡμῖν προσφιλεῖς· ἀλλ' ὀφείλομεν πάντοτε νὰ λαλῶμεν εἰς ἐπήκοον καὶ σαφῶς καὶ νὰ ἀμυνώμεθα τὸν δικαίον τῶν τέκνων ἡμῶν, αἵτινα εἶνε νὰ δικάσῃ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

—'Ο ρωμαϊκὸς Τύπος παραπονείται κατὰ τῆς δυσμενεστάτης στάσεως τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως τοῦ Μεξικικοῦ κατὰ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ καθολικῶν, περιορισάσης τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων τόσο, ὥστε νὰ ἀναλογῶσι 1024 ἱερεῖς πρὸς 15.012.573 πιστοῦς, ἤτοι εἰς πρὸς 15.638 περίπου ὑποχρεωμένους νὰ διατρέχη 133.195 τετραγ. χιλιόμετρα ἐδάφους.

—Τὸ ἀρμόδιον συμβούλιον τῶν καρδινάλιων ἀνέγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων τὸ ἔργον τοῦ Fr. Schmidtke: Die Einwanderung Israels id Kanaan (Breslau 1933).

—'Ο «Osservatore Romano» διαψεύδει τὴν διάδοσιν, ὅτι ἐν τῷ μετὰ τῆς Γερμανίας κογκορδάτῳ ἡ Ἁγία Ἐδρα συνήρσεν εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ καθολικοῦ ἐν Γερμανίᾳ κόμματος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Bulletin de l' action religieuse et pedagogique pour la jeunesse des pays orthodoxes. — Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεύχος ('Απρίλιος 1934) τοῦ νέου τούτου διεθνoῦς ὀρθοδόξου—παιδαγωγικοῦ περιοδικoῦ, ὅπερ ἰδρύθη ὡς ὄργανον τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ συσταθείσης τὸν Μάιον τοῦ παρ. ἔτους διεθνoῦς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῆς συστηματο-

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης Χρήσεως 1933
(κλειομένης τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1933)

*Ἐσοδα	
Ἐξ εἰσφορῶν	Δραχμαὶ 439.220.35
» εἰσφορῶν εἰδῶν	» 141.204.80
» ἐνοικιαίων	» 111.860.—
» Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Βασιλείου (Ρουφ)	» 7.498.60
» » Ὁρφανοτροφείου	» 10.975.60
Ἐκ τροφείων	» 14.040.—
» τόκων	» 117.—
Ἐξ εἰσπράξεων συναυλίας (15-8-33)	» 14.797.90
Σύνολον	739.714.25

*Ἐξοδα	
Εἰς Ἱματισμὸν καὶ Ὑπόδησιν	Δραχμαὶ 60.730.20
» εἶδη Ἐκπαιδευτηρίου	» 3.546.—
» » Μαγειρείου	» 4.730.—
» τροφίμα	» 391.732.85
» γενικά ἔξοδα	» 25.453.05
» κτίρια καὶ ἐγκαταστάσεις	» 46.527.95
» ἔξοδα ναοῦ Ὁρφανοτροφείου	» 2.043.05
» φατισμὸν	» 19.529.40
» γραφικὴν ὕλην	» 1.200.—
» μισθοὺς	» 87.134.—
» φάρμακα	» 5.112.90
» σχολικὰ εἶδη	» 6.291.80
» ἔξοδα συγκοινωνίας	» 19.027.40
» καύσιμον ὕλην	» 21.835.—
» ἔξοδα συναυλίας (15-8-933)	» 3.860.—
» σκευὴ ἱ. ναοῦ Ὁρφανοτροφείου	» 17.132.50
Σύνολον	715.886.05
*Υπόλοιπον	23.828.20
*Ἀθροισμα	739.714.25

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ο ΤΑΜΙΑΣ
ΑΡΙΣΤ. ΠΕΠΠΑΣ

ποίησεως τῆς μεταξὺ τῆς νεολαίας τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν θρησκευτικῆς δράσεως. Τὸ δελτίον τοῦτο ἐκδιδόμενον τετράκις τοῦ ἔτους (ἀνά τρίμηνον) ἐν Παρισίοις ἐπιμελεῖται τοῦ Γραφείου τῆς θρησκευτικῆς παιδαγωγικῆς τοῦ Ὄρθοδόξου (ρωσικοῦ) Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου, κυκλοφορεῖ εἰς γαλλικὴν καὶ εἰς ὀσσοικὴν ἐκδοσιν καὶ περιλαμβάνει ἄρθρα ἀναφερόμενα εἰς γενικά παιδαγωγικά ζητήματα καὶ εἰς τὰς μεθόδους τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας

Χηρευούσης τῆς θέσεως Ἐφημερίου ἐν Κατῷ Διμηνίῳ προσκαλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσι ταύτην, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον τὰ κατὰ νόμον ἔγγραφα πρὸς τὴν ἱεράν μητρόπολιν. Ἐν Κορινθῷ τῇ 29 Ἀπριλίου 1934. † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός.

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης

Ἡ ἱερά μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 795 προκηρύξεως αὐτῆς συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου 1934 ἔτους ὑποβάλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Κοτσατίνης τοῦ τέως Δήμου Φελλίας. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 30 Ἀπριλίου 1934. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ἡ ἱερά μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 792 προκηρύξεως αὐτῆς συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου 1934 ἔτους ὑποβάλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Λυρῶν τοῦ τέως Δήμου Μονεμβασίας. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 30 Ἀπριλίου 1934. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προσβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐνοριακῆς θέσεως τοῦ χωρίου Κουφοπούλου, τῆς Ἐπαρχίας Ὀλυμπίας Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῆς 1ῃ Ἀπριλίου 1934. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας.

Ἱ. Μητρόπολις Καρυστίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 80 καὶ 81 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» τοῦ χωρίου Μανικίων τῆς Κοινότητος, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεράς μητροπόλεως αἰτησὴν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. Ἐν Κύμῃ τῇ 6 Μαρτίου 1934. † Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων

Ἱ. Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5439 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν Κοινοτήτων 1) Ἡλιοκάλου, 2) Ποτιστικῶν, 3) Ἄνω Πεδινῶν, 4) Σελτσάναν, 5) Γλύζιανης, 6) Κόπρας, 7) Ζαζαβουτσίου, 8) Μεγάλου Περιστερίου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱεράν μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν πρὸς ἀνακήρυξιν ὡς ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν ἄνω χηρευουσῶν ἐνοριῶν. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 26 Ἀπριλίου 1934 ὁ Ἰωαννίνων ἀ. α. † Ὁ Πρωτοσύγκελλος Εὐστάθιος.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι